

EL TRENCAPINYES EN LA PROVÍNCIA D'ALACANT

Aquest pardal (*Loxia curvirostris*) d'uns 16 cm i certa corpulència de cap ample i mandíbules entrecreuades. Pesa entre 32 i 39 grams. Sol posar entre 3 i 5 ous, el seu niu esfèric el situa a mitjana altura en els pins.

Au abundant en certes zones de la nostra província. Aquelles que presenten unes pinnades ben conservades (Guardamar del Segura, Tibi, Castalla, Petrer, Aiguës, Crevillent, Denia, etc). Les serres més altament poblades d'este fringíl·lid solen ser: Maimó, Serra de Crevillent, Pinada de Guardamar, Bernia, Aitana (zona de la base militar), Cabeçó d'Or, Font Roja, La Grana y Carrasqueta.

La seua forma d'alimentar-se està estretament unida al desenvolupament de les pinyes i brots tendres de pi. Moltes vegades el veiem donant voltes i voltes a la mateixa pinya fins que aconseguix obrir-la per complet. La presència d'aquesta curiosa au es detecta per la gran quantitat de pinyes treballades que davall dels pins hi ha disseminades. El mascle es diferencia de la femella pel seu colorit, sent el mascle de color rogenc i la femella d'un color olivaci. Els jóvens presenten unes xicotetes taques per tot el plomatge que els fa camuflar-se amb gran facilitat.

El cant d'aquest fringíl·lid podria assemblar-se al del verderol comú encara que repetix notes més estridents i entrelaçant el xip-xip-xip, que de continu mantenen el grup familiar unit.

Se'ls sol veure i sentir prop de les basses d'aigua, amb gran paciència abans de baixar a beure, però quan algun exemplar baixa, el bàndol va darrere, organitzant-se un gran moviment de pardals que entren i ixen de les tolles bevent i llavant-se, açò sol ocórrer en les hores centrals de més calor a l'estiu.

Algunes aus quan són capturades en xarxes per a ser anellades, aconseguixen alliberar-se elles mateixes enfilant a poc a poc per la xarxa, en altres ocasions altres trencapinyes envesteixen moltes vegades i alliberen als atrapats. Solen criar diverses vegades en el mateix any i inclús en ple hivern s'han detectat nius.

El seu depredador és l'esparver, ataca des de l'espessor, generalment en punts d'aigua on se solen concentrar. Un treball pioner a Espanya, que està sent realitzat per Daniel Alonso Urmeneta, està comprovant si existix més d'una subespècie.